

Zrazená zrada

Petr Jánský

„Kdo drží, ten má!“

Lidová moudrost severských barbarů

Albireo.

Pyšné město třpytivého zlata a sněhobílého mramoru.

A středem toho všeho – promenáda Zlaté třídy. Neuvěřitelná změt' všech asterionských národů a pokolení zde proudila a vířila v pestrobarevné změti věčného tance, jako divadlo pro pobavení zdejší dominanty, králova paláce. Potkat se tu dali šlechtici, patricijové a kupci všech říší, co jich svět znal. Spolu s nimi tu byli k vidění nejrůznější kněží, měšťané, vojáci, strážci, obchodníci, trhovci, prodavači, kejklíři, komedianti, řemeslníci, poutníci a dokonce i žebráci. A všude kolem přepychové paláce a okázalé domy, pečlivě opatřené početnými hlídači a služebnictvem.

„Učiněné zosobnění bohatství, pýchy a nabubřelosti, promísené hnísem bídy, zmaru a zoufalství,“ říkal si v duchu Iljan Cvalinski, kdysi právoplatný, bohem Gorem požehnaný gardový rytíř, Jeho Veličenstva krále keledorského, obecně zvaný bogardýr, bogardýř, či gardýř.

„Koření vladařské moci a ozdoba v podobě vojenské síly nesmí samozřejmě chybět! Docela jak u nás doma v Morenu, fujtajbl,“ přiznával poctivě někdejší gardýř Jižního království a obhlížel rušné korzo Zlaté promenády s bezděčnou, ale zřetelně narůstající nevolí. Od té doby, co nemalou část Východní čtvrti zabydlely rodinné klany jeho krajanů, tak řečených „slunečních uprchlíků“, byly hnědé oči a podsaditá ramena jižního Lendoru ve městě k vidění celkem často. Keledořané byli ovšem při své vypočítavosti příliš chytří na to, aby svou počtem i majetkem rostoucí sílu stavěli na odiv. Mimo „své“ ulice nosili šaty zdejšího střihu i barev a přízvuk skrývali, jak jen to šlo. A bezostyšně těžili z bohatství, zkaženosti i zhýralosti a vůbec všech zdejších předností i slabostí. Domy, dílny, sklady i paláce už kupovali i v samotné Zlaté čtvrti. Iljan byl z těch nemnohých, kterým se to nelíbilo. Věděl, že to nakonec povede k řevnivosti, rozmiškám, nesvárům a střetům, které zapříčiní oslabení a pád do rukou nepřítele. Jakéhokoli nepřítele. Třeba slunečních kněžníků, nebo i samotného Khara Démona. „Pěšky jako za vozem,“ pronesl bezděčně a málem si odplivl doopravdy. Jeho mínění tu znamenalo pramálo. Ještě míň než Keledoru. Když se tenkrát země podvolila bílé kutně a i sám král se sklonil před zlatým kotoučem sluneční církve, oblékl košili z drátěné ocele, nasadil bronzem zdobenou přilbici i náplecník, připjal tytéž holeně, navlékl náloketníky, vzal štít, vsedl na koně a s mečem po boku a se vztyčeným kopím vyjel do stepi. A nebyl tenkrát sám. Dlouho, předlouho pomáhali gardýři hájit vzdorující zemská města a když poslední z nich padlo, jezdil Cvalinski lukami i lesy se samým Borjanem. Že však oproti Vladimilovi nebyl zemským hraničářem, šalvířem, neuměl bojovat ani unikat na člunech, po vodě, a tak ho nakonec v jakémsi ohybu řeky Pavry dostihla a udolala mnohonásobná přesila. Zajata tenkrát byla i celá jeho odbojnická skupina. Na Taru a přímo k Dunrileanu pak doslova doplaval, když běs mořské bouře přerval řetěz, který jej rok a den poutal k veslu potápějící se církevní galéry. Na návrat nebylo ani pomyslení, rebelové během jeho zajetí a galejnického otročení prchli buď na moře, za hranice a nebo do hor. Nějaký čas se jižním světadílem tloukl jako potulný dobrodruh, až ho osud zavál sem. Teď směl žít v domě „bratrána“ Stipjana a nepatřilo mu zhora nic. Proto jeho slovo v obci také pranic nevážilo. Povzdychl a kráčel dál, někam za nosem. Pár hospod a taky hampejzů mu tu dobře platilo za občasné umravňování přespříliš rozjařených hostů a zákazníků, ale když chtěl být ve Stipkově domě co platný a ještě si uspořít na koně, musel obracet každičkový měďák. I na šaty, a ty ho právě začínaly

trápit. Byly sice dobré, z poctivé látky a fortelně ušité, jenže od střevíců po klobouk už něco pamatovaly, a tak musel zvažovat, čemu z toho dopřeje správkou...

„Iljane!“ Výkřik se rozlehl na celou ulici a Keledořan zůstal stát jako opařený. Nějakých pět kroků před ním stál nevysoký, ale zato dobře stavěný blondýn s neuvěřitelně bílou pletí a modrýma očima. Zírali na sebe jako u vytržení.

„U všech bohů... Vandyne!“ A už se spolu objali, až v nich chruplo. Skoro jako v tom miralenovém veslu, které se tenkrát u Dunrileanu přelomilo a s konečnou platností tak ukončilo jejich celoroční „lavicové“ sousedství. Sousedství galejníků, které čas a nouze vytříbily v pravé přátelství, keledořany tak řečené pobratimství.

Oba se horempádem pustili do halasného vykládání i překotného vyptávání a chrlili ze sebe páte přes deváté. Ani sami nevěděli jak, ale nějak se mezi řečí usadili „U Kamenné palice“, oblíbené krčmy snad všech žáků, studentů i mistrů nedaleké univerzity.

„A jakpak ses tenkrát vlastně zachránil, když neumíš plavat? Nebo ses to horem pádem naučil?“ usmíval se bývalý voják a otíral ze rtů pulpašákovskou pěnu.

„A kdež,“ třel si mladík dlaně o univerzitní tuniku mistra, ozdobenou runou theurgie. „To ten dřevěnej pahejl z vesla si vzal mejto na mojí noze a dones mě za něj až ke břehu,“ smál se. Zakuckaný Keledořan si teprve teď všiml ebenové hůlky s lintirovým bodcem a stříbrnou hlavicí ve tvaru jednorozčí hlavy, s rohem coby rukojetí. „Ach... promiň. Já... nevěděl jsem...“ zakoktal rozpačitě.

„Ale kuš!“ mávl rodilý Daněřan rukou a schoval hůl pod stůl. „Však mě noha i bez ní unese!“ Nepřestával se smát. „Můžu pít!“ Máchl korbelem. „Můžu...“ Odmlčel se. Máchnutí volnou rukou nedokončil a ta s pivem mu najednou poklesla, že ho málem pustil za hranu stolu.

„...milovat...“ Hlesl, svěsil hlavu a schlípnul, až mu tváře povadly, jen slzu uronit.

Sklepnice, procházející zrovna kolem, se zatvářila málem dotčeně, že jí rozpráhnutá dlaň nedoletěla až na širokou sukni a výmluvně odkračela i s dolévacím džbánem, čepákem, okázale nepoužitým.

„Když nechcete...“; říkaly rozkývané boky. Vandyn Rublic nic z toho nepostřehl. Z veselého kumpána byl jedním rázem chudáček, který za stolem seděl jak hromádka neštěstí. Cvalinski by nepotřeboval umět ani do pěti počítat, aby hned nevěděl, že starý brach sám nechtíc brknul o choulostivé místo svých citů. Doufal jen, že mu v té jeho patálii, ať už jakékoli, bude co platný.

„Co se stalo, Vande?“ osmělil se po chvíli. Plavý mládenec sebou najednou trhl, až mu zlaté kučery zavířily.

„Pro všech sedmnáct, Ile!“ Popadl ho nečekanou silou za paži. „Ty bys mi vlastně mohl pomoci!“ vyhrkl málem horečnatě.

„Tedy, samozřejmě, pokud budeš chtít!“ dodal rychle a honem se zas opanoval.

Iljan se musel usmát. „Velká síla ducha, které ovšem občas vládnu mocné city jemného srdce! Jak rublicovské,“ pomyslel si v duchu a chystal se pokývnutím přislíbit jakoukoli pomoc, kterou bude přítel potřebovat.

„Tobě už nepomůže ani Temná desítka, hnusnej přivandrovalče!“ zahřívalo najednou šenkem, až všichni hosté nadskočili. Uprostřed nálevny stál v čele čtveřice rabijátů vysoký štíhlý mladík, velice dobře oblečený, a to i na poměry nedaleké Zlaté promenády. Brokát se na něm snoubil se sametem a krajkové fiží růžového kabátce velice výrazně podtrhovalo ostré rysy jeho snědé obličeje, orámovaného uhlovými kadeřemi. Podobně zřetelná dědictví po asarijských předcích měl ostatně celý ten široce rozkročený hlouček. Zbylí míšenci dali ovšem před luxusem oblečení přednost zbraním. Iljan maně zahlédl pořádnou sukovici, řetízky, ovíjející snědá zápěstí i dlaně zaťatých pěstí, býkovec a kožený pešek.

„Řek jsem ti, ať dáš ruce pryč a táhneš, kam patříš!“ chrčel vyfintěný vůdce a mával ve vzduchu napřaženým ukazovákem, až mu z krajkoví na rukávu vystříkoval parfém.

„Neposlech si – zaplatíš! I s tou tvou kamarádkou žebrotou! Na ně!“ vriskl na svůj houf poslušně vyrážejících rváčů a smetl tak všechny touhy obou přátel po rozumné dohodě. Cvalinski se rozhodl jeho postoj respektovat. Vstal, jediným trhnutím si vyhodil nepřibitý stůl nad hlavu a mrštil jím proti útočící čtveřici. Její bojový pokřik tak rázem přeskočil do zděšeného jeknutí, které za hřmotu dopadajícího kusu nábytku zase sklouzlo do působivého skučení, bědování a nářků.

Rváči se spolu s dřevěnými troskami rozložili na podlaze jak kuželky a ti neomráčení si za úpěnlivého vytí zkoušeli nezhmožděnými rukama osahávat potlučené hlavy. Jen nejodhodlanější z nich ještě navíc dokázal nemodrajícím okem ustrašeně mrknout, jestli je Keledořan nejde dorazit.

Nešel. Ani se nerozčilil. Jen si podal svou převrženou židli.

„Pán si taky přeje?“ pronesl s líbeznou zdvořilostí a s očima upřenými na zkoprnělého elegána. Krajková rukavička, sahající po zdobené rukojeti kavalířského kordku, se delikátně stáhla. Vyšívané nohavice úzkých kalhot se pohnuly a hejsek pomaličku vycouval až ke dveřím. Nálevna hřímala tichem. Mladík ustoupil do pootevřeného vchodu. Židle poklesla.

„Tohle vás bude mrzet!“ procedily bílé zuby.

Hvízd! Prásk! Dubové fošny zasažené veřeje zaprašťely a zdobené pásy jejího železného kování skříply.

Židle, která se v mžiku kmitla vzduchem na dobrých šest kroků, měla těžký lenoch úplně na třísky, opěradlo na kusy a nohy se jí rozletěly každá jinam. Zpoza dveří, ranou přibouchnutých a trochu i nalomených, dolehlo z ulice tlumené buchnutí a zakňučení.

Gardýř si oprášil dlaně. „Hej, šenkýřko!“ Zahalekal. „Pánové budou platit!“ Ukázal na štkající klubičko na podlaze. „Jeden stůl, jedna židle a jedny dveře pěkně na dřevo! Nebo snad ne?“ Naklonil se nad potlučenec výhruzně.

„Hahno, hahno,“ kuňkal vzlykavě ten s modrým okem a usilovně si širokým rukávem své kdysi bílé košile tiskl krvácející nos. Ostatní mu horlivě přizvukovali.

„Tak hybaj!“ křikl na ně Keledořan. „A tady je za pivo!“ Dodal ještě a hodil váhavě přicházející hostinské pár minci. Bez dalšího popadl Vandyna za ruku a vyklouzli zadem.

„Tak jsem ti pomohl...“ Táhl Daněřana spleť dvorků, zahrad, uliček, světlíků a plácků. „A teď bych docela rád věděl, co a jak, když už jsem se kvůli tobě teda dostal do křížku se zákonem!“

Zastavili se u malého vinařského stánku, vmáčklého do proluky světlíku mezi dvěma domy v jakési zadní uličce.

„Díky, díky Iljane, řeknu ti všechno! Ale psanec nejsi! Ten spratek není ani právoplatný měšťan, natož úředník, šlechtic nebo dokonce hodnostář. Ani není z žádné takové rodiny,“ lapal Rublic po dechu. „Víš, ono je to vlastně celkem jednoduché,“ rozdýchával se a s ukazovákem na špuntu hliněné lahve kvašeného moštu hodil prodavači stříbrňák.

„Totiž, když jsem se v Dunrileanu uzdravil a pak dovandroval až sem, měl jsem už slušnou reputaci jako alchymista, zlatoděj a znalec theurgie, a tak mě univerzita vzala. Jenomže když se člověk chtěl udržet na špici,“ ušklíbl se a vytrhl zavoskovanou zátku. „musel pořádat řůru pokusů a obřadů, a to nebylo zadarmo...“ Napil se.

„Snad ses nezadlužil?!“ vyděsil se Cvalinski.

„Ne ne, to ne, kdepak!“ uklidňoval ho spěšně učenec a nabídl láhev. „Na živobytí mi ale při tom všem zbývalo tak málo, že jsem škole byl nakonec vděčný i za kamrlík v podkroví, aby bylo kde noclehovat.“ Vzdychl. „No, a teď bych se chtěl oženit.“

A bylo to venku. Iljan se jen nadechl do úsměvu: „Tak mudrcovu mysl přece přemohl cit. Nu, budiž ti přáno! A tamten,“ pohodil hlavou směrem k „Palici“, „je případný švagr nebo tak?“

„Ale kde,“ usmál se theurg a maně koukl po své hůlce. „Sok v lásce, abys věděl! Ale pojďme raději někam do soukromí.“ Natáhl k příteli ruku. Ten ho s provinilým úsměvem podepřel.

Eben se stříbrným jednorožcem totiž zůstal kdesi v troskách rozbitého stolu.

Mansarda v podstřeší věhlasné školy byla spíš nepoužívanou komorou než příbytkem pro učence. Mladému Daněranovi to však očividně nevadilo. „Jmenuje se Ivira a je to dcera konšela Gander.“ Usadil se na maličké sesliče a ukázal olejový portrét. Z oválu zlatého rámečku očividně drahého dílka se usmívala alabastrová tvářička roztomilé rusovlásky. „Pěkná,“ protáhl Iljan a pokusil se na tvrdé prýčně protáhnout i svá záda, aniž by přitom praštil hlavou o střešní trám. Zachytil pár paprsků slunečního světla z okýnka maličkého arkýře bylo taky těžké a nezalknout se dusným vzduchem byla přímo dřina. „Seznámil nás vlastně její bratranec Danyt. Je tady na univerzitě pomocným bakalářem a ona ho ze zvědavosti uprosila, aby ji vzal na podívanou k jednomu mému pokusu. No, a tak... A pak...“ Cvalinski chápavě přikývl a plavý mládenec rád přešel k dalšímu. „Její otec by v zásadě nebyl proti. Bytostně prahne po prestiži a té bych mu do rodiny přinesl skrze univerzitu dost a dost. Potíž je...“

„Splasklý měšec,“ dopověděl voják.

„Hm, a tím taky její matka,“ dodal Vandyn. „Osobně ji sice neznám, ale chudého zetě nechce za nic na světě, a když mne Gander nejenže nevyhodil, ale ještě mi dal celé tři měsíce na sehnání dostatečného jmění ke svému souhlasu, honem zavolala dohazovače...“

„...a ten kalupem přihnal tamtoho spratka,“ navázal chápavě Iljan. „A co on je vlastně zač?“ prohodil jakoby mimochodem.

„Inu, co já vím, kdysi si asarijský důstojník Tarakat vysloužil nemilost samého pomy, tedy vládce své země a utekl do Minkoru. Tam sice nadělal jmění, pak se ale jaksi zapletl s jednou tamní dívkou a narodil se on, tedy Karaj. Když si pak pán z pralesa, který ho musel okamžitě uznat za svého, měl svou milenkou i s parchantem vzít, což se mu nechtělo, frknul sem k nám. Ji si nechal jen jako služku – konkubínu, na Minkor dělá dlouhý nos a zdejšími holkám zase další a další bastardy. Ty pomlácené jsou vlastně Karajovi bratři, jenomže tady už kupce Tarakata nikdo nenutí, aby se k nim znal, jako to bylo s Karajem.“

„A tak si tu ten jelimánek vyrostl pěkně v přepychu, beze stopy tatíčkovy zájmu nebo maminčiny výchovy,“ doplnil Keledořan.

„Což nic nemění na tom, že je jako jediný právoplatně uznaný potomek tatíčkovým výsadním dědicem.“ „Takže mu případná matinka Ganderová straní,“ uchechtl se Cvalinski.

„Tak mi to řek tatík Gander,“ kývl magik. „A najednou jsem měl trable hned dvoje: shánění peněz a Karaje na krku. Šmejdí za mnou ve dne v noci, nemám chvíli klid a hnusnej ti je jak prašivej tchoř. Ještěže Ivirka straní mně... Ani ta noha jí nevádí!“ Pleskl si na propjaté koleno, které po krásném srůstu všech okolních kostí pevně sevřely stažené vazy a strnulé šlachy. Vzápětí na neohebné noze srdnatě odkulhal k malé truhlici pod oknem.

„Poslyš, Ile,“ pronesl odhodlaně. „Teď ti svěřím něco, co by mě mohlo stát i život.“ Začal odemykat první z jejich čtyř zámků. „Když jsem tě prosil o pomoc, nebyla řeč o Karajovi. Já...já mám tajemství.“

„S Ivirkou?“ zažertoval Iljan.

„Kuš! Z Ganderovy lhůty mám ještě dva měsíce a...“ Odemkl čtvrtý zámek a pustil se do kejklování s mechanismem, který na pohled vypadal jako klíčová dírka pátého zámku. „...a já věřím, že znám cestu k pokladu!“

Keledořan sebou trhl. „Cože?!“ vyhrkl ohromeně.

„Poklad, Iljane! Ohromné bohatství!“ Ohlédl se. „Pro oba! A třeba i pro celý armádní vesen!“ Ponořil se pod odklopené víko a hned se zas narovnal s náručí starých i nových knih. „Co víš o návratu Albirea pod královskou moc?“ Hodil je všechny na kavalec, až se zaprášilo.

„Došlo k němu před devíti lety, za okolností nemálo dramatických i pohnutých a...“ zadeklamoval pitvorně Cvalinski.

„To nech být! Já se ptám, jestli víš něco o tom, co se tenkrát dělo tady ve městě! Před tím, než se Walden vůbec vylodil!“ Chvatně zalistoval jedním svazkem.

„E – no... Ne.“ přiznal voják. „Však jsem tu tehdy ještě dávno nebyl a ty taky ne!“ dodal s kapičkou kamarádské nazlobenosti.

„...i pojal každého a všechny ve městech vpádem ohrožených strach se zděšením nesmírným, pročez přemnozí útěk potupný zvolili. Majetku svému úkrytu bezpečného pak vespolek všichni i každý jeden samojediný sám bez výminky hledal...“ přečetl kamarád místo odpovědi.

„Podívej, Ile, nebudu tě mořit podrobnostmi.“ Sklapl knihu, která se ukázala být přepisem jedné z mnoha „prokrálovských“ kronik města. „Slyšels’ někdy o Orlich’ poutnicích?“

Iljan se musel samým překvapením ušklíbnout. „No, tak dlouho tu přece jenom jsem, abych znal zdejší skazky o bývalých povstalcích a, jak se teď říká, hrůzovládcích tohoto města,“ pronesl se směsicí údivu a sarkasticky žertovné nadsázky.

„Tak. A já věřím, *vím*, že jsem našel úkryt jedné části jejich pokladu, který tenkrát z opatrnosti rozvezli na dobrý tucet různých míst a po smíření s králem ho už nikdo nikdy nedokázal celý dohledat,“ vyhrkl učenec

V mansardě se udělalo ticho.

Ilka naprázdno polkl a pootevřel ústa jako k povzdechnutí.

„Van-Vandyne...“, hlesl pak chraplavě. „Báje a pohádky o ‚Orlich‘ pokladech zná tady v Albireu každý malý kluk, ale věří jim leda...“

„Já mám fakta, Iljane!“ málem vykřikl mladík a dlaněmi při tom uhodil na komínek zbylých rukopisů.

„Nejméně tři skupiny ozbrojených průvodců, stopařů a mágů se tenkrát, Khar a já víme proč, vůbec nevrátily, a členové dvou dalších padli v bojích během králova návratu! Plánky ani zápisky svých tehdejších cest přitom vůbec nesměli pořizovat!“ Popadl a zdvihl kožené desky, které svými černými stužkami poutaly svazek pergamenů. Nadpis vyvedený jeho rukopisem říkal „Výpočty ztrát a nadějí“.

„Z rozvezeného pokladu se tedy vrátilo nejvýš sedm dvanáctin. A teď ti, Iljane Cvalinski, slavnostně a beze zbytku svěřuji veškerý svůj život!“ Mládenec ztišil zvažnělý hlas: „Věřím, že jsem před půl rokem vymyslel, stvořil a před aldenem zdárně provedl obřad, který mi umožnil hladce sejmut kouzelné pečeti, čistě odemknout magické zámky a jemně rozhrnout čarovné závoje, kterými tenkrát orlí kouzelníci zajistili a zastřeli veškeré stopy a zmínky o pokladech. O jejich přepravě, strážcích a hlavně úkrytech, a to rovněž před všemi, kdo by se mohli pokusit pátrat po nich pomocí magie či astrálních světů.“

Cvalinski už jen zíral, ani nedutal.

„Svou vlastní rudou krev sem vařil s čistým bílým vínem a pravým černým olejem, abych svou netělesnou vůli pronikl mocí, zrozenou ze síly rozjímání tehdejších kněží a mágů. Ach, příteli, to byla zkouška!“ Rozechvělý jinoch se zařátými pěstmi popadl za skráně a zavrával, že div neupadl. Iljan taktak stačil přiskočit. „Ale dozvěděl jsem se to,“ vydechly rty vzpomínkou náhle zesinalého obličeje. „A ty, Iljane, věz, že první skupina poutníků, již se nevrátili, dezertovala i se svěřeným jménem, druhou vyslídila horda banditů dříve, než poklad ukryli. Ale třetí... Ti podleli Waldenovým jezdcům až poté, co okované truhlice uložili tam pod vodou... V močálech,“ zašeptal jako v mátohách. „A teď,“ procitl, „chceš-li, či mi nevěříš, jdi a přijmi od městských radních odměnu za odhalení toho, to jest mě, kdo tak hrubým způsobem porušil zákonná nařízení o provádění kouzel věšteckých!“

Cvalinski přítele podpíral a nešel. Rozhodně tedy ne hned a ne za rytíři.

Naopak.

Bylo třeba dojít domů, spravit bratránka Stipku o své nadcházející nepřítomnosti. A vykonat všechny náležitě přípravy...

Aldeny, které připadly na jejich cestu, byly nezvykle zatažené a málem pošmourné. Přesto, a nebo spíš právě proto, se Iljan cítil mnohonásobně šťastnější než kdykoli od příjezdu do Dálav. Připadal si téměř jako za svých gardistických časů nebo alespoň povstaleckých dob. A

bodejť by také ne! Případný tchán Gander se předvedl překvapivě dobře, a tak je k jejich tajemnému zlatému cíli nesli dva dobří koně a provázeli hned tři nákladní mezci se zásobami a všemožným vybavením. Méně potěšující byla vnucená přítomnost hromotluckého podkoního Gubira s jeho věčnou sekerou za širokým opaskem. Vlasatý kolohnát však vyhlížel do světa skrz uhlovou houštinu dlouhatánských vousisek a ježatých pačesů s tak nemluvnou tupostí, že se dal docela dobře přehlížet, a tedy i snášet. Cvalinski si přímo užíval tíhu nové drátěné košile a doslova vychutnával pravidelný krok kaštanového ryzáka. Hlavu mu sice místo krzna a přilby kryla jen kapuca pláště a na bandalíru měl místo meče jen přezdobenou šavli, přesto si opravdu připadal jako navrácený do svých rebelantských dnů. Vítr a přepršky vzpomínky jen a jen přžívovaly...

„Šavle horé!“ zařval Borjan a už se na šik slunečních kyrysníků řítíl z boku šalvířský houfec, jen se kohoutí kokardy na vysokých čapkách třepetaly. Dá rozum, že zahnuté čepele měly i při přesile pramalou šanci proti kulatým přilbám se sklopným hledím a krunýřům s pláty na ramenou, pažích i předloktích ramenatých vojáků. Neobrnění jezdci se také kolem linie vypuklých štítů jen kmitli a už prchali, zcela nesmyslně, do svahu blízké stráně. A „slunečníci“ naletěli. Ostruhy na vysokánských škorních pobídly plecité valachy a železni těžkooděnci vyrazili s řevem za drzými rebely. A tím sjeli z cesty, která je držela v nezranitelné formaci. A tím sami vyjeli proti zpomalujícímu svahu. A tím odkryli svůj bok číhající gardýřské záloze... Vyskočit, zdvihnout koně zpod naházeného chvojí, hurá do sedel a... „Alá!!!“

„Iljane?“ Voják sebou trhl. Vzpomínky mu zaplnily mysl natolik, že málem opravdu pobídl ryzáka do trysku. Ošil se v sedle, dlaní přešel tvář tam, kde kdysi míval dlouhatánské cancoury svých kaštanových knírů, a rozhlédl se. Pořád mířili na západ.

Co vyjeli, nebylo tomu jinak a jméno místa, na které směřovali, zůstávalo jediným tajemstvím, které si Vandyn ponechával pro sebe. Teď mu klusal po boku na pěkném sivákovi a statečně přemáhal nesnáze, které mu působilo sedlo se třmeny, převázanými pro jeho neohebnou nohu.

„Ech, promiň, já... Trochu jsem se zamyslel...“ Rychle přemítal, kam odvést řeč. Nechtělo se mu přiznávat k dobrodružným vzpomínkám. A vzpomínkám na domov.

„Víš, zajímalo by mě,“ bleskl mu hlavou sám od sebe nápad. „Nerozumím jedné věci.“ Zhoupł se v sedle. „Tys vymyslel obřad, který ti umožnil najít poklad tak ztracený, že už ho ani někdejší majitelé neuměli vypátrat. Já ale nechápu, jak to že ti za takový objev univerzita nedala takovou spoustu peněz, že by ti dceru nabídl sám král!“ završil žertem.

Vandyn Rublic sebou ovšem škubl ještě víc než on prve a navíc se začervenal. „No... Ale, povím ti to,“ vyhrkl nakonec.

„Počkej, já nechtěl...“ couval do omluvy Keledořan, ale mládenec jen mávl rukou.

„Podívej, ten obřad vznikl vlastně náhodou. Já jsem zkrátka chtěl vyzkoušet, nakolik ovládám umění věštit a předvídat budoucnost. Chtěl jsem zjistit... No...“ ošival se víc než pes na pazdři, „jestli na mne v životě někdo čeká!“ vypálil nakonec, rudý jako rak. „Jenomže se to zvrtilo,“ sypal ze sebe o překot a bez zastavení, snad aby to zamluvil. „Oči mi to málem vyrvalo z hlavy – a já uviděl dávno chciplou kočku loni zemřelého mistra Mitije Šraněka, jak pod pulpit v knihovně odvléká jeho dávno a slavně ztracený notes. No, a když mě pak omdlelého našel a vzkřísil Danyt Gander osobně, tak jsme ho tam našli.“ Nadechl se zhluboka. „Danyt mne pak umluvil, ať to raději zkoumám sám, když je to tak riskantní a nevyzpytatelné. No, a pak mi sám pomáhal obřad zkoumat, zdokonalit a ovládat, ale ukázalo se, že on ho, Khar ví proč, provést nedokáže. Navíc asi správně uhodl, co jsem to tenkrát chtěl vlastně zjistit, protože se mi pak, jako pravý kamarád, párkrát pokusil dojednat schůzky s kurtizánami!“ Usmál se ještě s kapkou ruměnce.

„A pak ti představil sestřenku,“ zamručel bezděčně pokyvující voják.

„Co říkáš?“ Naklonil se pořád rozesmátý theurg.

„Ej-je... Omlouvám se! Já... Zas jsem se zamyslel a...“ opět horečnatě tápal po výmluvě.
„Šírá!“

Vyřešil to za něj divous Gubir, který se na své herce přištrachal odkudsi zpoza mezků, vlekcoucích se kousek vzadu. Hned taky svou medvědí hnátou ukázal na jeden z nedalekých remízků. „Tam tábořiště!“ houkl huhlavě a bez dalšího otočil svého koně zpět k nákladním zvířatům.

Přátelé se rozhlédli po okolí.

Krajina se západem slunce rychle bledla a díky pár dešťových mrakům, převalujícím se oblohou, už začínala i šednout. Zvláště nad pahorky, rozestými asi míli za jejich pravým bokem.

„Má pravdu! Potřebujeme se utábořit,“ prohlásil uvolněný Rublic a rozveseleně popojel napřed. Iljan obhlížel okolní lučiny, které vytrvalé dešťky zvolna měnily v mokřad.

„Ten lesíček bude dobrý,“ přitakal a zamířil k němu.

„A nad čím se to vlastně pořád zamýšlíš?“ prohodil Vandyn přes rameno.

Cvalinski se do třetice pokoušel o nějakou vytáčku, ale zase to nebylo potřeba.

„No tohle!“ vyhrkl jeho přítel najednou a honem se zas obrátil k hájku. „Iljane, sem! Rychle!“ sykl tlumeně, ale tak důrazně a naléhavě, že gardista jen bezděčně pobodl koně.

„Co je?“ zeptal se málem vyjeveně, sotva zas šli těsně vedle sebe.)

„Nic na sobě nedej znát,“ mumlal napjatě Danéřan. „Při Siomenovi bych přísahal, že jak jsem se ohlédl, zahlédl jsem pohyb! Někdo nás sleduje, Ile,“ zašeptal příškrčeně. Vojáka polilo horko i zima.

„Cože?“ vyrazil ze sebe tiše a byl rád, že sebou netrhl. Nic horšího se jim tu teď nemohlo přihodit.

„Ano Iljane. Neohlížej se, ale zahlédl jsem nejspíš maskovaného lapku v těch houštinách, co jsme jimi před chvílí projeli.“

„V těch, co máme zrovna za zády?“

„Ano, tam! Prosím tě, varuj nějak nenápadně Gubira! Jestli jsou to loupežníci, udeří nejdřív na náklad,“ šeptal mladý čaroděj a chvěl se rozčilením.

Iljan se s hlubokým výdechem postavil ve třmenech a okázale se začal rozhlížet po západním obzoru od pahorků na severu po houstnoucí háje na jihu a rukama si přitom okatě clonil oči proti zbytkům světla.

„Jako by se ani koutky očí neohlížel,“ napadlo učeného mládence a v duchu obdivoval přítelovy pozorovatelské schopnosti. Keledořan se za zvuku několika vzdálených výkřiků nočních ptáků zas usadil v sedle.

„To budou spíš nějakí tuláci než zloději a vrazi,“ pronesl zamyšleně. „Gubira nebudeme zbytečně znepokojoovat a utáboříme se podle jeho rady. Věř mi, nic se nestane!“ uzavřel s dobráckou rozhodností a nepatrnou pobídkou dovedl koně k prvním stromům porostu.

Noc i další části cesty skutečně proběhly a probíhaly klidně, přibývalo však znamení, že tomu pravděpodobně a nejspíš i brzy, bude jinak. Krajina se sice nezměnila naráz jako mávnutím kouzelného proutku, ale k více či méně výrazným změnám pozvolna a neustále docházelo. Stromů a hlavně křovisek vůčihledně přibývalo, čím dál víc se ale zmenšovaly, houstly a všelijak kroutily, až bylo možné mluvit o pokřivené zakrslosti. Nejvíce ovšem přibývalo dešťů a s nimi samozřejmě i vody. Brzy mohli počítat dny, kdy se doslova ploužili a brodili pestrobarevně rozkvetlým, ale zároveň též zažíva tlejícím bahniskem. Ještě horší bylo, že okolí bylo samo o sobě čím dál bohatší na všelijaké říčky a jezírka i za sucha, což se teď všechno měnilo na změť opravdových lagun a jezer, které jen tu a tam oddělovaly schůdné stezky. Už i nemluva Gubir se rozpovídal všelijakým brbláním a žehráním na všechno možné, hlavně na neustálé změny směru cesty a na Iljanův vzrůstající nesouhlas s místy, která vybíral k nocování.

„Nesmíme tábor na pláni,“ opakoval do omrzení. „Musíme u křovin! Jinak je daleko vidět! A v tomhle kraji divoši, já slyšel!“ prskal, až si ze zaknocených vousisek vytřásal vodu.

„Na volném prostranství uvidíme včas každého, kdo by na nás chtěl zaútočit,“ odbyl to pokaždé Cvalinski a pacholek se očividně vztekal den ze dne víc. To ale byla menší z Iljanových starostí. Vandyn byl čím dál zaujatější, zamyšlenější a samým soustředěním až jakoby u vytržení. Voják už měl opravdové obavy, třebaže z jeho přítele doslova sálala skálopevná jistota na každičkém kroku. On sám musel uznat, že doposavad ani jedno jediné místo neviděli víckrát a že se zatím ani jednou nemuseli vracet. Zatím. Ale starost měl. A k dovršení všeho tu byli „ti vzadu“. Teď už o nich věděl jistě. Byli čtyři, a ačkoli to v divočině kdovíjak neuměli, jeli na dobrých koních a měli zbraně. Hodně zbraní. Možná zbytečně moc, ale zabít se dalo každou z nich. Mohl se jich zbavit a dokonce snadno. Věděl jak! Chápal ale, že to teď udělat nesmí...

„Ou ou! Prr! Ou, stůj!“ zahalekal najednou Rublic a Keledořan vyletěl za hlasem jako šíp. Déšť od rána zvolna polevoval a oni se již po kolikáté oklice blížili k nezarostlému pahrbku, usazenému uprostřed mimořádně rozlehlé a jinak úplně prázdné vodní plochy jako doopravdický ostrov. Vandyn už dobrou hodinu mezkovitě odmítal opustit čelo jejich husího pochodu a teď zápolil s řehtajícím sivákem, který neposlušně tančil v záplavě dva lokte hluboké a chtěl jezce setřást. Iljan, který musel ze sedla, měl mimo stezku vodu po břicho a co mohl, brodil se k hlavě příteleva koně. Gubir vzadu taky něco kutil, ale vidět ho nebylo. „Stůj, mrcho!“ zařval gardýř a drapl ohlávku jankovitého hřebce tak rázně, že kůň jen zařičel a už se ani nehnul.

„Jsme tady Iljane! Jsme tady!“ hulákal nadšením dočista vyšinutý jinoch a roztřesenou rukou ukazoval na ostrůvek. „Tam! V té proláclině!“

A v té chvíli se stalo několik věcí najednou. Bolestivě přidržený kůň, s hlavou vytočenou hodně doleva, přešlápl na zadní, ve třmenech vztyčený Rublic zavrával, spona promoklého pláště na jeho pravém rameni povolila, látka splývající z jeho plecí až koni na zadek sklouzla a jako účinná opona odkryla odstupujícímu Cvalinskimu pohled na Gubirovu hlavu, trčící za Vandynovým pravým bokem, a jeho širočinu mohutně napřaženou k ráně. K ráně namířené do Vandynových zad. Nebyl čas na varování, nebyl čas na obranu, nebyl čas na nic.

Keledořan mohl udělat a udělal jen jedno jediné. S býčím rykem popadl siváka volnou rukou za udidlo a trhnul po zápasnicku.

Ubohý kůň vydal strašlivý zvuk příšerně podobný lidskému výkřiku a už se doslova vrhal do pádu na pravý bok. Rublic s jekem zavířil rukama po opoře, Iljan marně škulbl rukou v řemeni ohlávky a už se jeden přes druhého káceli do rozměrné tůně. Jezdec se ještě zoufale snažil vyprostit strnulou nohu ze třmenu, bok zvířete ji však přece zamáčkl pod sebe.

„Ne!“ stačil ještě vrísknout, ale to se již do kalné vody rozplácli všichni. Koňova kopyta bila ve zběsilé agonii do vzduchu a Cvalinski zuřivě rval levičku z uzdy. Pravé rameno i horní půli obličeje měl nad vodou a volnou rukou zběsile tápal po dýce.

Ta sice ze závěsu na šerpě nevyklouzla, ale přestože gardýř dokázal tasit a nadhodit zbraň jediným pohybem, mučivě jasně si uvědomoval, že vrhnout ji včas prostě nedokáže.

Rozchechtaný ničema, který se nějakým zázrakem dokázal vyhnout tělu padajícího zvířete, si už opravdu dlouze nakračoval ke koňovu sedlu, které stále věznilo topícího se Rublice.

Keledořan se snažil jako nikdy v životě, ale lotras s vousem rozčísnutým hrůzostrašným šklebem svých křivých zubisek se už zvysoka napřahoval proti vynořující se Vandynově kučeravé hlavě... A ta se tak stala tím posledním, co Gubir v životě uviděl. Ve zlomku okamžiku, kdy se náprah měl proměnit ve švih a chlap sám si k němu z nároku už-už došlapoval, zasáhl ho stříbrošedě chladný a tichý blesk. Tak se to alespoň jevílo vodou oslepenému Rublicovi, když s hlubokým nádechem spatřil, jak ničemův bok proklál prudký úder, který jím doslova mrštil na kmen blízkého stromu, ke kterému ho nemilosrdně přibíl. Zkušený keledorský veterán to viděl jinak. Zatímco jeho dlaň opouštěl jílec dýky, teď

bleskově svištící kamsi do vodního nenávratna, probodl Gubira vržený šaršoun. Olbřímí dvouřuční meč, který darebáka skrz naskrz přišpendlil ke zčernalému kmeni odumřelého stromu. Sekera, klouzající z nebožtíkových tuhoucích rukou, hluše žbluňkla do vody. A v místech, kde ještě před okamžikem byl jen prázdný a holý ostrůvek, stál vysoký šedovousý muž. Kromě atletických ramenou a mohutné hřívy popelavých vlasů i vousů měl pevný sošný postoj a v ruku tiskl pevný samostříl. Až na brčálově zelený plášť, hnědou tuniku a stejné zahrnuté škorně byl všechen jeho přiléhavý šat uhlově černý a temné byly i zraky, které se z přísně úzké tváře upíraly na pachtící se dvojici. Iljan horečnatě páčil přítele zpod koňské mršiny a usilovně se přitom snažil nespustit neznámého z očí. Vandyn zoufale prskal, chrčel a popadaným dechem se marně pokoušel klít.

„Nu pojd'te, pojd'te,“ pokynul jim stařec, sotva se z toho nadělení jakž takž vyhrabali. „Zvu vás k návštěvě – a zvířata hled'te vzít s sebou,“ pronesl překvapivě zvučným hlasem.

„Soudím, že jich bude třeba,“ dodal ještě a ukázal po ryzákovi, mezcích i Gubirově herce. Sivák v kalu naneštěstí dokonat.

„Jsem rytíř Mukyš, člen Řádu Orlich poutníků z Albirea,“ představil se hromotluk, sotva se na ostrůvku trochu srovnali. Suchá půda se ukázala být rozlehlejší, než se z mokřiny zdálo, a tak teď stáli uprostřed země o půdorysném tvaru třícípé hvězdy. Všechna zvířata se pohodlně vešla do jednoho z jejích paprsků a oni akorát zaplnili proláklinu uprostřed, jako uchystanou pro důvěrné porady. „My jsme...“ spustil Vandyn, ale rytíř ho předešel.

„Vím.“ Vztyčil dlaň. „Jste hledačem pokladu, který jsem tu dle rozkazu svého tehdejšího velitele střežil pět let a který jste našel navzdory tomu, že jej nynější řádoví představení prohlásili za nadobro ztracený a neobjevitelný.“ Hořce se ušklíbl. Ani Iljan Cvalinski nedokázal potlačit ohromený výraz ve vyjeveném obličejí.

„Jak...?“ vyhrkli přátelé jako jedněmi ústy, ale bojovník je opět umlčel, tentokrát s jakousi nostalgickou vychytralostí.

„Úmrtím mých tehdejších souputníků a dalších bratří v samém Albireu ztratil řád více, než je mu milé, více, než přiznává, a více, než ví,“ pronesl s jistou uštěpačnou škodolibostí. „Mimo mnohé jiné, například, spojení se mnou,“ dodal, a jakoby ze vzduchu si podal maličkou křišťálovou kouli.

„Díky tomuto předmětu jsem měl čest, poznat mysl i srdce člověka, který po všech těch letech jako první a jediný pronikl kompozicí kouzel, vytvořených tehdejšími mistry. Tedy vás!“ ukázal s ní na uzardělého Vandyna a vysekl mu kratičké pokývnutí.

„Gratuluji! Bez její ‚sestry‘, zničené Waldenovými vojáky při útoku na vracející se skupinu mých bratří, to nemělo být vůbec možné, ale vy jste to dokázal. Bravo! Navíc jsem tak měl – a využil – možnost,“ upřel pohled na Iljana, „dozvědět se vaším prostřednictvím ledacos o lidech kolem vás,“ pronesl hlasem, velkolepě burácejícím tichostí.

Cvalinskimu se až víčka zachvěla a dokonce skousl dolní ret, zrak ale neodvrátil. Vydržel. Starcova volná dlaň mu s opětovným pokývnutím poklepala po rameni.

„Proto také vím, že jste v nebezpečí.“ Mrkl na příkyvujícího Keledořana. „A že vás pronásledují.“

„Cože? Kdo?!“ vyjekl Rublic a bezděčně couvl o půl kroku.

„Čtyři ozbrojení muži na koních, Vandyne,“ vzdychl nevesele Iljan. „Ti, cos je zahlédl tehdy v těch křovinách! A ruku do ohně na to, že to jsou naši známí Asarijci, sprážení s tím mizerou...!“ zamlčel se najednou tak prudce, že málem hýkl a nedopověděl.

„Tak, tak,“ opáčil Mukyš rozšafně. „Ale nebojte se,“ dodal ještě, přičemž kouli bez zájmu odhodil do bažiny. „S těmi pronásledovateli si už starosti dělat nemusíte!“

„Hej – co to...“ vyhrkl zděšeně Vandyn a bezděčně se chtěl vrhnout za drahocennou proprietou.

„O tu už se taky nestarejte,“ kroutil rytíř hlavou. „Kouzlo v ní se probudilo až poté, co jste dokázal odhalit tento úkryt, a odumřelo v okamžiku, kdy jste vstoupil na tuto půdu.“ Pohlédl za předmětem. „Teď už to byl jen nepotřebný kus kamene,“ zamručel. „Jako já.“ Dodal. „Ale naši pronásledovatelé...“ zalykal se s rukou na zbrani Rublic, který sice nebyl bez odvahy, ale protože nebyl uvyklý boji, ani rozrušení z něho, vyhlídka střetu na něj ohromně zapůsobila.

„Říkám, že je máte pustit z hlavy,“ Pronesl rázně Mukyš a vykročil z dolíku. „Přátelé se o ně postarají, jako o můj meč!“

Ukázal k mrtvému kmeni. Oba kamarádi jen vydechli ohromením. Tam, kde z vodní spousty pořád trčel odumřelý peň, nebyla už ani Gubirova mrtvola, natož šedavá čepel. Ještě se ani nestihli zeptat, co a jak, když se ze závoju deště vynořili klusající jezdci.

„Bylo chytré, tábořit na otevřených místech,“ prohodil rytíř. „V křovinách a hájících by jim ten váš povedený podkoní mohl snadněji nechávat tajná znamení a vzkazy,“ zachechtal se. „Takhle vás museli málem stopovat podle jeho chabých značek a pěkně se zdrželi,“ smál se už nepřetržitě. „Ne, že by na tom záleželo,“ podotkl ještě a s bohorovným klidem chlapíky vyhlížel.

Byli to opravdu Karajovi Asarijci a Iljan sám se musel uchechnout, když si uvědomil, že to, co Vandyn na pláních považoval za lupičské masky, jsou ve skutečnosti, teď už notně zašpiněné, obvazy na zraněních, která ti holomci utřžili U Kamenné palice. Nyní se k nim zatopenou stezkou hnali ještě zuřivěji než tenkrát uličkou mezi stoly a zbraněmi mávali přímo krvelačně. Vzduchem se vyzývavě míhaly šavle a ostny pobité kyje, u pasů i sedel visely tesáky, obušky a kdoví co ještě. Jenomže ne dlouho. Když už jezdci byli od ostrůvku co by šiškou dohodil a i kmetův klid napodobující Cvalinski začínal sahat po zbrani, vypuklo peklo. Kopyty koní zvířená hladina vody na tři sáhy kolem zvířat najednou jakoby vybuchla a celá čtveřice lidí i koní se ocitla doslova pod návaem řvoucích a ječících stvůr. Oba přátelé vykřikli hrůzou. Divoce se zmítající klubka těl a údů skýtala hrůzostrašný pohled na mrskakající se ještěrovité obludy, které s opičí mrštností, buldočí zvilostí, býčí zuřivostí a člověčí nelidskostí rvaly Asarijce zaživa na cucky. Ti vydávali příšerné skřečky poslední agonie a jejich zvířata šileně řičela hrůzou. Trvalo to jen nekonečně krátký okamžik. Stařec zatím nevzrušeně došel až k samému břehu, přiložil dlaně k ústům a vydal několik ostrých zaskřehotání. Žábovité bestie s ještěří kůži hned nechaly koně s holými hřbety být a o překot naskákaly zpátky do vody, jakoby to byl rozkaz. V mžiku byly pryč jako sen probuzeného spáče.

„Cco to bylo?“ vypravil ze sebe sinalý Rublic.

„Ne co, ale kdo,“ šklebil se hořce rytíř. „Sami se nazývají hyassa a kdysi pradávno to byli stejní lidé jako my! To sta a sta let v močálech a bažinách jim daly blány do dlaní, sliz na kůži, mázdry do očí a to všecko!“

Pološílená zvířata zatím buď naskákala do vražedné hlubiny slatě a s rykem teď zápolila s chytlavými šlahouny všudypřítomných podvodních rostlin, nebo uposlechla nepotlačený instinkt a podezřele klopotnými skoky se řítila k ostrůvku.

„Hlavně ale získaly touhu po kovech,“ ukázal kmet. Koním chyběly nejen uzdy a sedla, ale i podkovy. „Přišli z mokřadů na severozápadě, ani už nevím kdy. Při pokusech mne okrást a zamordovat jsem jich pobil dost na to, aby mne vzali na vědomí. A pak i uznali a začali respektovat!“

Postavil se spolu s Iljanem oběma zbylým koním. Splašenci tím zpomalili, muži je popadli za hřívky a stahali jim hlavy k zemi.

„Když jsem se naučil jejich řeč, vznikla dohoda!“

Klidnili a tišili ubohé tvory.

„Nechají být každého, koho určím – a bude jim patřit všechnen můj kov, co opustí ostrůvek!“ Pokývl ke ztrouchnivělému kmeni.

„Copak jste byl pořád tady?“ ozval se Rublic.

„Na podobném pahrbku opodál mám chýši, ale jinak ano,“ hekal Mukyš námahou, jak mírnil jankující hnědku. Iljan měl štěstí na přenádherného bělouše. Do divočiny se hřebeček sice hodil jako vidle do vody, vidět by byl všude na míle, ale koňák z plemenného hřebčina by nad ním zaplesal.

„No,“ oprášil si staroch dlaně, popleskal oddychující kobytku a vykročil k uvázaným mezkům. Rýč, přivázaný pod ranci na boku jednoho z nich vytáhl s takovou jistotou a samozřejmostí, jako by ho tam sám připevnil. Cvalinskimu s uklidněným koníkem pod rukou blesklo hlavou, že v jistém slova smyslu to tak je. Balit přece pomáhal starcovým kříšťálem sledovaný Vandyn.

„Tak teď ten poklad, ne?“ zachechtal se stařec.

Dny návratu byly ještě pošournější než ty dřívější. A nejen počasím. Alespoň pro Iljana. Cestu zpět naplnilo mlčení. Rublice sice umlčovalo tiše prožívané nadšení z opojného úspěchu a snad i víra v blížící se štěstí, ale Cvalinski měl starosti.

Velké a zlé starosti.

Téměř s láskou vzpomínal na alden dřiny, kdy zpod rozbahněné prsti a zkalené vody dobývali šestici truhlic, které teď na svých hřbetech vlekla všechna nákladní zvířata. Sedmou, nejmenší, kterou vykopali uprostřed své poradní prohlubně na ostrůvku jako poslední, si pro sebe vymínil starý pán, a když na nich za klisničku s běloušem vyhandloval ryzáka, rozloučil se s nimi. Když se po pěti letech osamělé stráže z Vandynovy mysli dozvěděl, jak teď jeho řád žije, odmítl se vrátit. Iljan se mu ani moc nedivil a zkoušel svou souženou mysl zaměstnat úvahami o tom, co to asi v té dvanáctiliberní klenotnici vlastně bylo. Jeho od přírody chabá zvědavost však chmury příliš nerozptylovala.

Bál se o přitele, o jeho citlivé srdce plné lásky, o jejich přátelství... Ani zpěv a skřeky ptáků, znějící z rychle padajícího podvečera neslyšel. Noc jim už kvapně otevírala vstříc svou tichou náruč a z jejich doposud vzdálených hlubin už tu a tam probleskovala nejprvnější světla mramorového města pýchy a zlata.

„Pánové!“

Výkřik je oba vyburcoval jak šlehnutí bičem. Kvapným šíráním k nim horempádem kličkoval uřícený kluk. Ježaté vlasy, ušmudlaná košile, záplatované kalhoty. Uličník tak tuctový, že by ho s naprostou určitostí přehlédl třeba i na talíři.

„Jste...jste...jste páni R-r-r-rublic a Cvalinski?“ vyrážel ze sebe o překot.

„Ano,“ kývl udivený Vandyn a Keledořanovi konečně dolehlo do uší ptačí volání.

„Je-je-je zle, páni! Neštěstí! Pojd'te rychle,“ drmolil chlapec, přičemž působivě křivil splavený obličej a ukazoval kamsi do tmy.

„Co se stalo?!“ vykřikl učenec a krotil frkajícího koně.

„To ten ničema a bídák Karaj!“ zajíkal se malý dareba. „Vtrhl do domu koňšela Gandera, vydrancoval ho, vznešeného pána zavraždil a slečnu unesl!“ vykřikl se zoufalstvím v hlase. Rozhlížející se Keledořan pohlédl soustředěně na hocha a zamyšleně promnul našpulené rty.

„Panu Danytovi se naštěstí podařilo uniknout a skrýt se, ale má strach, že když projdete branou, ten lotr vás přepadne, zamorduje, a s pokladem i slečnou uteče,“ pokračoval klučina a popobíhal kupředu. „Prosím vás, pojd'te rychle! Pan Gander si mě spolu s kamarády najal, abychom vás, rozptýlení takhle před městem, vyhlíželi a dovedli do jeho úkrytu! Tam se prý poradíte, co počít, ale pojd'te rychle!“

„Já hlupák!“ zavyl Rublic. „Jak jsem mohl na toho bídáka zapomenout?“ tloukl se pěstmi do hlavy. „Má ubohá Ivirka! Pro bohy, chlapečku, rychle, rychle!“ Popohnal koně, načež po klukovi s neuvěřitelnou pružností sáhl a raz dva si ho posadil před sebe do sedla, že ten jen vyjekl.

Iljan mlčky pobodl hnědku za nimi.

Nejeli však daleko. Vlastně jen za první, jakous takous stráž zdejší roviny. Překvapivě rozlehlá stodola tu dřepěla pod šikovně zastrčenou mezí a s padlou nocí se již topila ve tmě. Tma, za kterou by se nemusel stydět ani skřetí brloh, pomyslel si hořce bývalý voják. Široko daleko nebylo navíc vidět ani slyšet nic a nikoho.

„Jjá už musím pryč,“ zablekotal najednou klučik a než bys řekl švec, vysmekl se jezdcí, hupnul do nejbližšího stínu a byl ten tam.

„A – chtěl jsem tě odměnit!“ houkl za ním Daněřan. „Já taky,“ broukl si Cvalinski, ale nezastavil se, stejně jako Vandyn.

Jak se spěchající mladík hrnul blíž a blíž k mohutným vratům, čněla nad ním omšelá střecha kamenné stavby tak velkolepě, až bývalého rebela napadlo, že připomíná horu smrti. Zaplašil temnou poetiku. Věděl, že na ni není čas.

Bytelná veřej strašidelně vrzla a vpustila sesedlé jezdce vedoucí svá zvířata pod rozměrnou doškovici do té černočerné tmy. Tmy, náhle prokmitnuté rostoucím plamínkem zapálené lucerny.

Od protější zdi se po podlaze rychle rozlévala mihotavá kaluž žlutého světla a některé zákmity jasného plamínku ozářily i nejspodnější fošny zčernalého stropního trámův. Nad lucernou se zvolna zdvihal oblý, růžolící mládenec, oblečený v tmavých, ale očividně drahých šatech.

„Danyte!“ vykřikl mladý alchymista, hlas plný zoufalé naděje. „Danyte, zapřísahám tě, co je s Ivirkou?“

Chtěl se k chlapíkovi rozeběhnout, ale místo toho musel náhle uhnout vlastnímu koni, do kterého jaksi žďuchlo gardýřovo zvíře.

„Vezeš?“ pronesl zpolehoučka a nevzrušeně přicházející Albirejec. Tetelivé stíny se rozeběhly po stěnách a jakoby neslyšným šelestem prohloubily černočernou temnotu, tlející dosud v hlubinách neprosvětlených koutů. Gander se zastavil na pomezí sytého světla. Rublic se zarazil.

„Danyte?“ Cvalinski popleskal koně a přistoupil k němu o něco blíž. Opuštěná veřej nedovřených vrat se s tichoučkým skřípnutím pohnula a s mrtvým buchnutím uzavřela cestu zpět. Plamínek povyskočil, až světlo jen lízlo nejspodnější trámce vysokého podstřeší.

„Tak vezeš?“ Konšelův synovec pohlédl na oba přátele i zvířata takovým úkosem, že jeho syčivá slova až zamrazila. A ten podivný, chladný šelest jako by zlověstně proševelil celičkou prostorem. Vandyn nevěděl, proč nebo jak, ale náhle zneklidněn zpolehoučka spustil ruku na jílec svého mečíku a jak koukl po svém příteli, spatřil, že i on má ruku na zbrani. Zklidnil se.

„Ptáš-li se proto, že Karaj chce výkupné,“ vyslovil s pokojnou rozvážností, pohlížeje zpřímá na Danyta, „odpovídám...ano. Vezu!“

„Né!“

Výkřik trhnul všemi, včetně tiše napjatých zvířat.

„Né! Nezabíjejte ho, né!“ Jako víla nejprvnějšího jitřního paprsku proletěla stínem i světlem štíhlounká dívčí postavička a v příštím zlomku okamžení se už Rublic hroutil k zemi v tom nejpevnějším obětí spanilé rusovlásky, jaké kdy zažil.

„Ve jménu všech bohů né! Né! Prosím! Zabijte třeba i mne, ale jeho nechte žít! Ušetřete ho, prosím!“ křičela zoufale plačící kráska a vší silou se tiskla k vyjevenému mláďenci.

„Ivko?“ Bylo jediné, co dokázal blondýn ohromeně, ale šťastně vydechnout.

„U všech...“ vyhrkl tiše, ale potěšeně bývalý gardista a tělnatý Danyt se do toho tichého kouzla mámivé chvíličky rozeřval smíchy.

„Já se asi...“ hýkal říčivě klátící se tlouštk, až bezděky poodstoupil do stínu.

„Ta děvka je do něj fakt zamilovaná!“ chechtal se, že mu chrchle z uslintané huby létaly až do chřtánu a zpátky přes pysky na sádelnatou bradu. Řehot zněl celou stodolou, Danyt se při něm odpotácel až kamsi do kouta a doposud klidná zvířata náhle nepokojně zadupala a pohodila

hlavami. Koně zafirkali, mezci stříhli ušima a někdejší voják vztyčený nad objímající se dvojicí se usmál.

„Vy moji šťastní lidičkové,“ zašeptal málem dojatě.

„Zabte je všechny!“ zavřeštěl v tu chvíli Ganderův hlas.

Jako by kouzelným proutkem šlehnul, mrskl křikem vzpamatovaný Rublic celým tělem, překulil se nad křičící Iviru, týmž pohybem tasil meč a pozdvihl se na lokti, hotov chránit svou vyvolenou před čímkoli a před kýmkoli.

Iljanova tvář se od nich odtrhla a jeho úsměv cukl do úšklebku.

„Tak bude to?“ zaječel mečivě vypasený zrádce, vykračující zpět ke světlu – a jako by to byl povel, vystřelila ze tmy rohu za jeho zády ocelově pevná paže, která mu bleskovým hmatem obchvátla krk tak, že jen zachrčel.

A jako by i to zachrčení měl být rozkaz, z černavé výšky rozlehlých krovů se při něm s hrůzostrašnou tichostí sneslo k zemi osm temných přízraků. Na sazově černých křídlech rozhalujících se plášťů klesala ta tajemná monstra zvolna k zemi a s jakousi topornou ladností přítom na sebe brala podobu lidských těl, která se pak s odporně měkkými žuchanci rozložila po celé podlaze i mlatu.

Osm dokonale zabitých mrtvol.

Ivira příšerně zaječela, Vandyn se zajíkl, Iljan přikývl.

Maně poznal Kuboše Prakla, Zijdu „Krváka“, Edeta Plkna a Peštu Revianiče, jedny z nejproslulejších albirejských hrdlořezů. Znovu pokývl.

„Tak vstávejte, vy moji šťastlivci!“ Sklonil se s úsměvem k dvojici, pořád ještě ležící u jeho nohou, a jemně, leč rozhodně, jim pomohl zvednout se na nohy.

Modrající Danyt Gander vydal jakési sípavé zaúpění a náhle otvíranými vraty napadali do stodoly další nebožtíci. Za nimi vešla skupina vousatých mužů v dlouhých kabátech a vysokých čapkách, s šavlemi po boku. Všichni Iljana zdvořile pozdravili a mladý pár uctivě obešli.

„Přišel čas, abych vám někoho představil,“ zadeklamoval voják téměř pitvorně a stejně tak ukázal do temného a dosud zdánlivě prázdného kouta stodoly. „Příteli Vandyne, panno Iviro, tento muž zde je prostřední z nevlastních vnuků mého prastrýce, takto z druhého kolene matčiny strany naší rodiny, pan Stipjan Kozelec, jehož ve jménu jednoduchosti, našeho přátelství, spřízněnosti a tak dále, nazývám bratránek Stipka!“

Z černočerné tmy vykráčel nevysoký, usměvavý mužík neurčitého věku i vzezření. Jemné kníry násobily líbivou dobráckost jeho širokého bledého obličejce a podsaditá, zavalitá postava, oděná do pohodlných, nevýrazných šatů z něj dělala přesně ten druh muže, který si přímo koleduje o oslovení „strýčku“. Dojem poněkud kazila malá pichlavá očička, usazená pod naježenou runou srostlého obočí, a také způsob, kterým se příchozí pohyboval. V každém jeho houpavém kroku, pomalém až do lenosti, a každém jeho kradmém pohledu, lhostejném až do bezděčnosti, jako by se jemně, nenápadně ale přitom i jaksi zřetelně ukrývala plíživost a ostražitost. Jak se blížil, udělali vousatí kolohnáti více světla, ve kterém vyšli z koutů maskovaní muži, od hlavy k patě navlečení do černých přiléhavých oděvů. Početná skupina týchž mužů se také s tichoučkým šustěním tenkých šňůr uhlově černých lan spustila na zem z prosvícených krovů. Ti už Cvalinskiho nezdravili.

„Tak jako já gardýřem, bratránek býval dříve druhým osobním komorníkem Jeho Veličenstva, krále keledorského,“ usmíval se Iljan. „To jako, že především velel jeho palácovým očím a uším, tedy špehům!“

„Ilka snad kapičku přehání,“ vložil se do hovoru neuvěřitelně lahodným hlasem Kozelec.

„Pravda ovšem je, že mou prací bylo hodně znát i hodně vědět, a že když jsem se po svém „opuštění“ služby a vlasti usadil zde v Albireu, udělal jsem si z této své dovednosti řemeslo!“ Přikročil až těsně k nim.

„Vím například to,“ pohlédl na Vandyna, „že konšel Gander je už rok vdovcem!“ Nedbaje mladíkova vydechnutí, otočil se k Ivíře. „A že jeho nebohá manželka nikdy nemohla mít děti!“

Dívka jen tiše sklopila hlavu. Stipjan kývl na Iljana.

„Všecko to byl vlastně podvod, Vande! Tedy až tady na Ivryju!“ Dívka vzlykla.

„Cco?“ zabreptal Rublic, ale rusovlásčinu ruku nepustil.

„Krátko řečeno,“ pronesl voják, „támhle Danyt ti tvůj rituál sprostě vyfoukl a se svým konšelským strýcem na tebe pak ještě ušil habad'uru! Když kouzlo sami nezvládli, najali na to řemeslné kouzelníky. A když s nimi taky nepochodili, donutili je alespoň, aby „zjistili“ nějaké ty povědomosti o tobě, tedy tom, co tě trápí a co by sis od života přál!“ Keledořan loupal očima po krásčinyých loknách. „Danyt to pak zkusil s milostnicemi a když zase pohořeli, šel na to strejda konšel jinak!“

Dívčina si zakryla oči dlaní a tichoučce zaštkala.

„Vykoupil z hodně temných hlubin podsvětí jednu ze dvou zotročených dcer plavenských exulantů, Ivryju!“

Ivryja-Ivira se rozvzlykala naplno a nevědomě se schoulila do Vandynovy náruče, nastavené zpola bezděčně, zpola ochotně. „Ř-říkali, že...“

„Že když jim s tou šarádou nepomůže, prodají její dvojče divochům,“ vmísil se do rozpravy zas Kozelec.

Rublic objal nešťastnici o něco pevněji.

„Toho se už ale, děvenko, bát nemusíš,“ dodal podsaditý Keledořan se stopou potutelnosti.

„Tvá sestra je totiž už nějaký ten čásek u mne.“

„Živá, zdravá, v bezpečí,“ vpadl zas honem Iljan, když viděl, jak se Plaveňanka lekla a rychle pokračoval: „Sehráli to na tebe všechno! Setkání, tchyni, soka v lásce, podmínku zbohatnout... Všechno, aby ti Danyt mohl časem šikovně podsunout ten nápad, hledat ‚orlí poklad‘, o kterém měl cosi vyčenenáno jeho pan strýc. To jim vyšlo, jak sám víš, a hned taky naplánovali, jak tě ke společné a samozřejmě tajné cestě do divočiny pobídne, kdo jiný, zase sám pan bakalář. Co by pak následovalo, předvedli v bažině Karajovi holomci i s Gubirem. Ale zvrtilo se jim to...“

„Naše setkání,“ zašeptal Rublic.

„Ne!“ Máchl mu gardýř před nosem napjatým ukazovákem a namířil jím na Ivryju. „Ivryjina statečnost – abys věděl!“ Dívka se nádherně začervenala. „To ona zjistila, jak se věci mají, a podstrčila ti do hlavy myšlenku všechno, všecičko o nalezení pokladu tajit! Mají na takové věci se sestřičkou nadání!“ Usmál se významně nad rusovlásčinyým ruměncem.

„Nehmotné pouto na tvé mysli povolilo až...“ voják se najednou odmlčel a zrudnul víc než Plaveňanka.

„...když jsi potkal opravdového a upřímného přítele,“ Dořekl sám Stipjan. „Statečné a chytré!“ Usmál se bývalý dvořan na stále uzardělou dívku. „A já to vím od Irviji.“ Dodal ještě a zas kývl na bratrance.

„Pak teprv přišlo naše, zprvu opravdu náhodné setkání, a dál už to buď znáš, nebo si lehko domyslíš! Do hry vstoupil...“

„...bratránek Stipka,“ špitla Ivryja.

„Tak tak, milá zlatá,“ zaznělo z úst jmenovaného opět s tou chladnou věcností. „Hodně jsem věděl, ještě víc si domyslel a zbytek vypátral. Po pokladu jsem samozřejmě taky zatoužil a na naléhání bratrána a přítele Ilky jsem se rozhodl vést věci tak, abyste přežili. Iljana a Vandyna tudíž do divočiny tajně doprovázeli tady mládenci.“ Ukázal po vousáčích, roztahujících těla mrtvých sem tam po celé podlaze. „Vás, panenku, zase chránilo pár mých chlapců.“ Kývl po maskovaných, kteří čmárali po zdech i po zemi jakési klikyháky, „a taky pár dalších lidí přímo v Gandeově domě. Dál už to opravdu znáte.“ Tleskl lehce promnutými dlaněmi.

Zakuklenci zatím „zdobili“ mrtvoly zvířecími lebkami a podobnými rostomilostmi. Nakonec ještě obalili celou Danytovu chroptící hlavu jakousi koženou kapucou.

„Karajovi Asarijce sežrali hyassa a když se to ten pralesní zabiják dozvěděl, mimochodem tak trochu mým přičiněním, raději moudře vzal nohy na ramena. Konšel tak najednou honem neměl nikoho, kdo by spolehlivě odstranil Iljana s Vandynem a také tady milostivou, kterou už nepotřeboval! Dal tedy dohromady nový plán. Hlupáček jeden si myslel, že tajně. Rozhodl se povolat své tajné zálohy,“ ukázal na zhanobené nebožtíky, ověšené fetiši a navíc ještě pomazané odpornými barvami; „a pobít vás všechny najednou, až se s pokladem vrátíte... A tak jsme se teď a tady sešli, což je vlastně všechno,“ uzavřel nonšalantně Kozelec. Ze stodoly už byla udělaná učiněná temná svatyně.

Přidušený Danyt už do kukly samou hrůzou kňučivě vzlykal docela bez přestávky.

„A proč nás nezabijete vy?“ opáčil neuvěřitelně pevným a klidným hlasem Rublic, meč pořád v ruce a dívku po boku.

„Správná otázka, mladíku,“ pousmál se nepatrně bývalý dvořenín. „Velmi příhodná! Příčin je ovšem povícero a nejhlavnější z nich už mimochodem znáte!“ Zdvihl ukazovák. „Za prvé, jste přítelem mého bratrance, který se za vás zaručil. Za druhé,“ prostředník, „jste právě tak skvělý magik jako vaše snoubenka telepatka, a za třetí,“ prsteník a nepatrný úšklebek ve tváři, „mě vy i vaše nastávající budete už nadosmrti poslouchat!“ Dlaň se vztyčenými prsty se zaťala do pěsti. „Nebýt toho všeho, opravdu bych musel...“

Nehtem povystrčeného malíčku si přešel po hrdle.

„Jak poslouchat?“ Nechápal Daněřan a jeho tázavý pohled těkl na náhle zasmušilého přítele.

„Stipjane, nech to udělat mě,“ zamručel Iljan místo odpovědi a Kozelec mu po krátkém zaváhání s příkřívnutím hodil hnědý balíček.

Bývalý voják ho rozbalil – byla to rozměrná kožená zástěra, dlouhé rukavice a kápě, ne nepodobná katovské.

Jedno s druhým, výstroj jatečního řezníka. Nechyběly ani boty do půl stehen. Cvalinski si to všechno natáhl.

„Co to...?“ rozhlížel se zmatený učenec a tu si teprve všiml, že muž držící Danyta Gandra je ke svému černému odění dostrojen úplně stejně. Ivryja se najednou zajíkla a s tichoučkým zaúpěním se, bílá jak stěna, začala hroutit k zemi. Na tu ale dopadl jen magikův puštěný mečík. Mladík dívku zachytil a bezděky popadl do náruče pevněji než předtím ona jeho.

„Ivirko,“ vydechl s horoucí starostí a málem by přehlédl, že Kozelec podává vystrojenému bratránkovi ještě něco.

„Moje hůlka!“ Vytřeštil oči na známé tvary lintiru, ebenu a jednorožčí hlavy.

Iljan, bodec hole v obou stisknutých pěstech, příkřív, a Rublic pochopil. Zesinal víc než Ivryja a nebýt toho, že ji stále svíral v objetí, byl by asi omdlel taky.

Cvalinski se bez ohlížení otočil.

„Ne,“ hlesl Daněřan, i když věděl, že cesty zpět není. Gardista vykročil a černý zakuklenec mu chrčivě hýkajícím Ganderem cloumavě smýkl vstříc.

„Ne!“ vyrazil se zoufalou zřetelností sám Danyt, Vandyn zakryl procitající dívce výhled vlastním tělem, Iljan se rozpřáhl, Gander vřískl a jednorožčí hlava se kmitla vzduchem v širokém oblouku bleskového švihů.

Švihů, zakončeného vražedným úderem.

Nevýslovný, nepopsatelný hnus toho zvuku. Zvuku dopadu. Nebylo to bouchnutí, nebylo to křupnutí, nebylo to čvachtnutí. Bylo to ze všech těch zvuků to odporné, příšerné, děsné.

A ticho. Nejstrašlivější ze všeho bylo to následné ticho. Zkrvavená mrtvola se bezezvučně svezla k zemi a Cvalinski vhodil zakrvácenou hůl do nastaveného voskovaného pytle z dehtované plachtoviny, čpícího octem a solí. Takového, do jakého dávali královští sudí ukrývat zkáze podléhající důkazy. Dva černí zakuklenci ho nacvičenými pohyby zauzlovali a odnesli.

„Vy, pane Rublici, budete poslouchat,“ pronesl s rukama za zády Stipjan. „protože jako zkušený čaroděj chápete, že jisté spolehlivé a uznávané, byť náročné magické praktiky kdykoli a spolehlivě označí tu hůl jako vražedný nástroj a zároveň taky váš majetek. A nepochybuje, že se najdou i svědci, kteří odpřísáhnou, že jste se v danou dobu nacházel tady uvnitř. A vaše nastávající paní bude poslouchat také.“ Další dva zakuklenci vytáhli řeznické náčiní a začali mrtvole uřezávat rozbitou hlavu. „Jednak mám její sestru, a jednak mi její, dejme tomu, poručník,“ zhoupł se na paty, „budoucí albirejský starosta Gander.“ Vypjal se zpátky na špičky, „ochotně a rád,“ s úsměvem na paty, „Předá její, ehm, smlouvu, kterou má od otrokářů,“ došlap na plnou nohu. „Takže bude záležet jen a jen na mně,“ úsměv a splácnutí pozdvížených dlaní, „jestli na popravišti a ve vyhnanství skončíte, nebo ne!“ Lusknutí oběma palci.

„Nu, a Sander sám bude taky poslouchat, protože jinak vyjde najevo, že ‚bezhlavý velekněz hrůzostrašné svatyně vražedníků‘, kterou zde ještě dnes slavně odhalí královské úřady, byl jeho synovec!“ Ukázal na trup bezhlavého nešťastníka. „Tak to prostě je, holentkové, ale teď k důležitým věcem!“ Máchl rukou, jako by zaháněl otravnou mouchu.

„Vy, pane Vandyne Rublici, jste se chtěl o poklad poctivě dělit, a to za pomoc při jeho získávání a přisvojení. Dobrá! Dohoda tady s Iljanem o spravedlivých podílech pro účastníky tohoto podniku byla řádně uzavřena. Je tedy právoplatná a platí. Spravedlivý podíl těm, všem, kdo vám dopomohli k vašemu kýženému cíli.“ prohlásil Kozelec. Po své skupině bývalých keledorských pohraničnicků a palácových zabijáků se přitom nemusel ani ohlížet.

„Takže rozpočteno,“ ukázal a dva černí sejmuli nejbližšímu mezkovi ze hřbetu jednu ze dvou truhlic. Vousáči zvíře se zbylou truhlou dovedli až k objímající se dvojici a Iljan jim vlastní rukou předával oprat', „tohle je váš podíl, který obnáší přepychový patricijský dům s vynikající laboratoří a navíc tři velké a výnosné statky v Malých Lukách i s lesy a rybníky. Slušné úspory a nezbytné náklady na náležitý společenský status a postup v univerzitních hodnostech ani nepočítám. Mimochodem, nocovat dnes jděte do Zeleného dvora a peníze svěřte lichváři Mňaskovi. Ví, co a jak,“ pronesl bývalý špión už skoro bez zájmu a jen přes rameno ještě mimoděk prohodil: „A capartů ať máte co nejvíce! Rodina je rodina, to já ctím a věřte mi, že Ilka bude tím nejlepším strejdou na světě!“ Otočil se a odkráčel.

Bývalý gardista Iljan Cvalinski, příbuzný, přítel a v zásadě i podřízený někdejšího králova osobního protivyzvědačského ochránce Stipjana Kozelce stál před mladou dvojicí a hleděl do očí muži, s nímž si přísahal přátelství až do smrti.

„Tohle viděl Mukyš?“ zeptal se magik Vandyn Rublic s pohledem bloudícím po vyvražděné stodole. „Zrazenou zradu?“ Upřel ho do očí přítele.

„Ne,“ odpověděl zastřeně, ale pevně Iljan. „TOHLE viděl rytíř Mukyš!“ Jediným pohybem vmáčkł šťastnému páru konec uzdy do sepjatých dlaní. Volnou pěstí přitom bacil do přivěšené truhly.

„A s těmi dětmi to Stipka myslel vážně!“